

11. Bouře

„Heate, běžte do pilotní kabiny!“ zakřičel Bannerson na jednoho z mála přeživších mužů, který se skrýval za sedačkou opodál. Oslovený se ke splnění příkazu ale moc neměl, nechtěl se dostat do zorného pole slečny Croft, stále se skrývající někde v hloubi nákladovém prostoru se samopalem v ruce.

Letadlo se začalo naklánět. Heatovo rozhodování, zda se nechat zastřelit nebo se zřítit s letadlem okamžitě zmizelo a vrhl se k řízení. Lara ale neměla důvod střílet. Vlastně na to ani neměla čas, uklidňovala Nicole, které se tento krkolomný let vůbec nelíbil a klepala se strachy. Držela ji tedy v objetí a potichu na ni mluvila.

Prudké trhnutí celého letadla ji ale přinutilo opět vyhlédnout ven. Ten Heat – ať už to byl kdokoli, rozhodně ne pilot. Chvíli se ještě rozhodovala, ale po několika dalších pohybech, které by letadlo za normálních podmínek rozhodně nemělo dělat, se zvedla, chytla Nicole za ruku a vkročila dveřmi do jasného světla. Nevšímal si pohledů Bannersona ani ostatních, vešla do pilotní kabiny a ne zrovna jemně vyhodila Heata ze sedadla, aby si tam následně sedla sama. Nicole si posadila na klín, což jí sice mírně zhoršovalo výhled, no ale hlavně že viděla ven i na palubní desku. I ta dostala několik kulek, nebylo možné zapnout autopilota. Ne že by tohle Laře vadilo. Chopila se kniplu, když za sebou koutkem oka zahlédla pohyb. Ihned nato ucítila pistoli, kterou jí někdo přiložil ke spánku. Nijak ji to nevyvedlo z míry:

„Být vámi bych to nedělala, pokud se chcete dostat na zem jinak než volným pádem.“

Bannerson se chvíli k ničemu neměl, nakonec ale schoval zbraň.

„Tak je to lepší,“ pochválila ho Lara.

„Tohle je tedy váš plán? Zbavit se pilotů, aby jste byla jediná, kdo je schopný letadlo ovládat a vyhnout se tak jakémukoli ohrožení na životě z mé strany?“ začal Bannerson konverzačním tónem.

„To jste řekl moc hezky,“ odpověděla mu stejně přátelsky Lara, „ale byla to souhra náhod. Nicméně proč ji nevyužít, že?“

„Však s tím letadlem nakonec budete muset přistát, a pak se vaše výhoda rozplyne... ve vzduchu.“

„Zřejmě vás baví hrát si se slovy, ale ráda bych vás teď požádala, abyste mě nerušil.“

„Dává vám to tolik práce?“

„Děkuji, že si děláte starosti, zatím ne. Ale blíží se k nám bouře a pak to bude horší. Možná byste se měl vrátit dozadu a připoutat se, může to být dost divoké.“

Lara věděla, že svými radami Bannersona jen stále více rozčiluje, zároveň si ale byla vědoma toho, že jsou zcela logické a on na ně nemá co říci. Užívala si to.

Bouře se stále přibližovala, kam jen oko dohlédlo byla jednolitá masa temně šedých mraků.

Lara využila poslední chvíle klidu a připoutala Nicole v sedadle druhého pilota (nejdřív samozřejmě musela shodit jeho mrtvolu). Nicole kupodivu ani nebrečela, že není u Lary. I přes její netečnost bylo vidět, že je zkoprnělá strachy. Archeoložka se jí teď ale už nemohla věnovat – už nebyli před bouří, ale v ní.

Letadlo se během chvíle stalo téměř neovladatelným, déšť přispíval k ještě horší viditelnosti, blesky protínaly oblohu rozvětvenými čarami, tak jako se rudé pramínky krve rozlévaly z mrtvých mužů po podlaze letadla a kolem Lařiných nohou. A každé zahřmění – neuvěřitelně hlasité, i přes svůj ohlušující zvuk však stále to nejméně nebezpečné, co teď byly schopny Lařiny smysly vnímat.

Prudké cuknutí jí vytrhlo knipl z ruky. Rychle se ho znovu chopila.

Druhé cuknutí. Zezadu se ozvaly dunivé rány a křik. Krátké ohlédnutí dozadu jí prozradilo, že bedny v nákladovém prostoru ze sebe začaly padat. Křik patřil Bannersonovi nebo jednomu z jeho mužů. Komu přesně, nevěděla, a také jí to bylo upřímně jedno.

A pak se ozval zvuk, při kterém jí zamrazilo v zádech. Letadlo už pilotovala mnohokrát a ne vždy bez poruchy, proto okamžitě poznala, že něco není v pořádku. Teď už jí ovládání neznemožňovala jen bouře. A pomalu začínali ztrácet výšku.